

Hóa, Mao Trạch Đông ra lệnh giết hết chó vì sợ tổn cơm.

Tại Hoa Kỳ người ta rất thích nuôi chó và ước lượng có khoảng từ 50 đến 80 triệu chó được nuôi hiện nay. Tuy thích nhưng hàng năm vẫn có khoảng 10 triệu chó bị cơ quan Humane Society chích thuốc vì người ta không còn thích nữa!

Người Đông phương nuôi chó để giữ nhà, phòng ngừa trộm cướp nhưng đối xử tệ bạc với chó như chỉ cho ăn cơm thừa và ngủ ngoài sân nhưng chó vẫn một dạ trung thành. Chó là con vật hữu ích cho loài người nhưng loài người lại dùng chó để ám chỉ hay nhiech mắng những kẻ phản trắc, thay dạ đổi lòng và gọi những kẻ ấy là “đồ chó má”, “quân cầu trệ”. Kẻ hoang dâm thì được gọi là “Cậu chó” tên

của nhân vật chính trong tiểu thuyết cùng tên xuất hiện trên báo chí VN vào thập niên 1960. Người Tây phương khá hơn đưa chó vào vị trí xứng đáng của nó, thương yêu “trân quý” chó, xem chó như người trong gia đình. Cho chó ở ngay trong nhà, nhiều khi ngủ chung giường, cho chó đồ ăn riêng, không dám cho chó ăn xương vì sợ...mắc cô. Chó đau thì đưa đi thú y sĩ và người ta còn tổ chức những cuộc thi hoa hậu chó.

Một lần nữa năm chó lại trở về. Chó là con vật thông minh, trung thành luôn giúp ích và bảo vệ loài người vì vậy năm Chó ắt phải là một năm tốt đẹp, yên lành và ta có thể đổi một câu trong truyện Kiều thành:

“Bức tranh vân cầu vẽ nhiều điều may”./.

Thơ

Vọng Cổ Hương

*(Thơ Alphonse de Lamartine ;
Nguyễn Khoa phóng dịch)*

*Nghe ai gọi tên quê hương ta đó
Nơi tha phương ta quặn thắt lòng đau
Vọng vào hồn nỗi cảm xúc nao nao
Như tiếng nói hay bước chân bạn cũ*

*Rặng núi thăm màn sương thu che phủ
Thung lũng mờ sương sớm trải mông mênh
Ngọn liễu xanh cành lá tủa vòng quanh
Tầng tháp cổ nhuộm nắng chiều xa vắng*

*Đồi, dốc mòn, tường sạm màu năm tháng
Khe nước trong đám mục tử vây quanh
Luân phiên nhau hứng từng giọt trong lành
Cầm bình nước nói huyền thiên ngày nắng*

*Bếp nhà tranh ánh lửa bình chầy sáng
Khách ấm lòng nhìn mái rạ khói vươn
Vật vô tri ơi ! Người có hồn chăng ?
Quyện theo ta làm thương nhớ vô vàn.*

